

El discret encant de Miquel Pairolí

Guillem Terribas

Miquel Pairolí era un personatge discret, encara que la seva presència sempre es feia notar allà on fos. La discreció de Miquel Pairolí era allò que el feia destacar en tertúlies o sobretauls. El discret encant de Miquel Pairolí tant raïa en el que deïa com en el que callava, en el que opinava o en el que aportava a la conversa.

Com passa molt sovint, quan una persona desapareix de la teva vida, et vénen records, moments viscuts junts, anècdotes, situacions divertides, moments agradables i d'altres que no ho són tant. Amb en Miquel m'ha passat i m'està passant. I més quan rellegeixo alguns dels seus dietaris, sobretot el darrer *Octubre*. És ara que entenc algunes de les situacions, dels silencis, d'anar junts a algun lloc i no assabentar-me del que pensava.

En Miquel sabia parlar però, sobretot, sabia escoltar. En les nostres converses, no amagava res, però tampoc no deïa gaire. La seva discreció el duïa a no publicitar-se. Podia publicar-se un nou llibre seu i no només no saber que ja era a les llibreries, sinó ni tan sols tenir coneixement que l'havia estat escrivint. En preguntar-li com era que no m'ho havia comentat, la seva resposta era: "tampoc m'ho vas preguntar..."

A en Miquel li agradaven l'òpera, el teatre i el cinema –com sabia seleccionar les pel·lícules!–, i moltes vegades vam comentar films que havíem vist junts o per separat. Coincidíem força, tot i que ell era molt més exigent que jo. Em va sorprendre quan em va dir que una de les pel·lícules que sempre revisava i recordava era *Doctor Zhivago*, que ell sabia que m'agradava molt. Mai no m'ho havia comentat fins aquell moment, quan jo, moltes vegades, li havia referenciat aquest important i interessant film de David Lean. Fou la darrera vegada que el vaig anar a veure, tres dies abans de la seva mort. El mateix dia que em va dir que ja no tenia esma per a res. Ni per llegir, ni per mirar la tele o alguna pel·lícula. Però el que li sabia més greu era no poder escoltar música. I és que en Miquel Pairolí estimava la música. En veure la meua cara d'estranyat, va recalcar que quan ell escoltava música, "Escoltava" música, i només estava per viure i interpretar la melodia, els sons i les sensacions. I això ja no ho podia fer.

En Miquel era així i molt més. Per això ara penso que, amb una mica més de temps, l'hauria pogut conèixer millor i en comptes d'esperar que fos ell qui m'expliqués coses de la seva vida quotidiana, ara hauria après a preguntar-les-hi. Segur que ell les hauria respost, encara que fos a la seva manera discreta i encantadora, entre altres coses perquè en Miquel no tenia res a amagar.